

[Grünbaum.]

vi skal være opmærksom på, at den fremgang, vi har haft for industrien og for andre erhverv her i landet gennem en lang årrække, ikke alene skyldes gunstige udenlandske konjunkturer, men også har sin forklaring i de gode vækstbetingelser; man må ikke glemme de gode vækstbetingelser, som i almindelighed i det danske samfund har været til stede under den fulde beskæftigelse, der har været i en lang årrække.

Dette siger jeg med direkte adresse til vor nuværende regering; det er og bliver en gal politik, hvis man tror, man kan klare vort danske samfunds økonomiske problemer med en kortsigtet økonomisk politik, der giver stagnation. Det er vækst, der skal til, stadig vækst, stadig udvikling, og jeg håber — det vil jeg i hvert fald gerne have sagt her i dag — jeg håber meget alvorligt og meget oprigtigt, at man nu i regeringen vil finde frem til en mere rolig, en mere afbalanceret økonomisk politik for 1969-70 i stedet for det siksak-væsen, vi har set for 1968-69.

Jeg vil også gerne sige, at hvor det drejer sig om at tage et ansvar for den nødvendige økonomiske politik, dér ved regeringen, og det ved befolkningen også, hvor socialdemokratiet står. Vi har altid taget vort ansvar — udgifterne skal dækkes, her kan der ikke køres på frihjul — men vi vil ikke være med til den art af politik, som vi har oplevet efter regeringsskiftet; den politik duer ikke i det moderne samfund.

Vi har, som jeg nu flere gange har sagt, haft denne arbejdsløshed, som var hjemmelavet, og som vi kunne have undværet, men den har end ikke været ofrene værd. Det er jo det, der er det virkelig mørke punkt, forekommer det mig, i den situation, vi er i: det har ikke været ofrene værd. Indkomst- og omkostningsniveauet er i det forløbne år steget nogenlunde som i tidligere år; her kan regeringen ikke pege på nogen resultater. For indeværende år og finansåret 1969-70 hvad regner regeringen da med? Den regner i sin økonomiske oversigt, så vidt jeg kan se

det, med nogenlunde den samme stigning i indkomstudviklingen. Hvis vi, som der skulle være udsigt til i 1969 — og det håber vi meget — igen kommer op på fuld beskæftigelse, er situationen i virkeligheden den, at vi med den indkomstudvikling, som nu kan forudses, formentlig heller ikke i 1969 vil opnå nogen særlig forbedring på betalingsbalancen over for udlandet. Og hvad så med renten, kan den holde? Det er mere end tvivlsomt, som det allerede har vist sig. Der er vel ingen i dag, der virkelig tror på, at obligationskurserne kan holdes. Givet er det, at Nationalbanken ikke fortsat ønsker at stå for de milliardopkøb af obligationer, der skyldes den efter min mening helt tåbelige ophævelse af obligationsrationeringen. Hvorfor valgte man ikke i stedet for en rolig og afbalanceret politik, hvorfor skulle der fægtes så voldsomt med armene? Man kunne have udvidet kvoterne, det var det, den tidligere socialdemokratiske regering var begyndt på; vi var jo gået i gang med at udvide kvoterne. Man kunne have fortsat i roligt tempo med disse kvotaudvidelser, så havde vi i dag haft en væsentligt bedre situation uden de paniksalg af obligationer, der nu vælter markedet, og som har tvunget regeringen og Nationalbanken til nye indgreb. Det er en grotesk situation. Pengene hober sig op i bankerne, og samtidig er man hundeanngst for, at de skal blive brugt til noget nyttigt.

Hvad er det egentlig for en politik, er der overhovedet nogen? Det er det spørgsmål, vi stiller. Hvis jeg selv skal svare, bliver svaret, at det er der ikke, det er et narrespil og nu endelig afsløret for åbent tæppe. Regeringen skylder os her i dag en forklaring: hvad er målsætningen for dens pengepolitik, og hvad er konsekvenserne for finanspolitikken i 1969-70? Skal vi nu have nye skatteforhøjelser, eller har man lært af erfaringerne fra 1968? Vi vil sætte pris på at få svar. Kan vi regne med, at det finansbudget, som vi har til tredje behandling her i dag, er det endelige i den forstand, at det angiver regeringens finanspolitiske målsætning for 1969-70? Jeg